

ת"פ 62059/02/15 - מדינת ישראל נגד ה, אמיר דורון דוידוביץ - הוכרע דינו, ל ב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 62059-02-15 מדינת ישראל נ' דורון דוידוביץ ואח'
לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד איציק אמיר, תביעות תל אביב

נגד הנאשמים
1. אמיר דורון דוידוביץ - הוכרע דינו
ע"י ב"כ עו"ד ניר יסלוביץ
2. ל ב
ע"י ב"כ עו"ד יוסף פרידמן

הכרעת דין (הנאשם 2)

כתב האישום והמענה לאישומים

1. נגד הנאשמים אמיר דוידוביץ (להלן: "דוידוביץ") וי ב (להלן: "ב") הוגש ביום 25.2.15 כתב אישום המייחס להם עבירה של גניבה, כאשר לדוידוביץ מיוחסת בנוסף גם עבירה של תקיפה סתם, ולב - גם עבירה של חבלה חמורה.

2. על פי עובדות כתב האישום, ב היה, בעת הרלוונטית, חתנה של המתלוננת - גב' א ר (להלן: "ר"), ברם - הוא ובתה של ר היו בהליכי גירושין.

על פי כתב האישום, ביום 31.5.13 בשעה 21:00 או בסמוך לכך, בגן ציבורי ברחוב קהילת יאסי בתל אביב (להלן: "הגן הציבורי"), התקרב דוידוביץ לכלבתה של ר, ובתחבולה שחרר את הכלבה מרצועתה. באותן נסיבות, תקף דוידוביץ את ר שלא כדין בכך שדחפה והפילה ארצה.

בהמשך ישיר לאותן הנסיבות, המתין ב לכלבה (המשוחררת) ליד רכבו, קרא לה שתגיע אליו, ופתח את דלת הרכב. רהבחינה בכלבה שרצה אל תוך הרכב והיא רצה אחריה במטרה לתופסה, בחזרה; או אז תקף ב את ר, בכך שדחף אותה בחוזקה, בעט בה וגרר אותה על הכביש.

ואז, משניסתה רלאחוז בכלבתה, תקף ב את ר, בכך שהכה אותה באמצעות מרפקו, ובהמשך, שוב תקף אותה בכך שחטף את הכלבה מידיה, חבט בה, השליכה מרכבו, ונמלט מהמקום.

כתב האישום מסכם: כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלוננת שפשופים באמה ובכתף ימין, ושברים בצלעות 4,5 בצד ימין, שהן חבלות חמורות.

3. ביום 3.4.16, עוד במסגרתו של דיון מוקד, כפרו הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום.

דוידוביץ אמנם הודה שפגש את רבגן הציבורי, אך כפר בכך כי שחרר את כלבתה בתחבולה, וטען כי בעת משחק בין כלבו שלו לכלבתה של ר- הרצועה כנראה השתחררה.

דוידוביץ כפר בשאר עובדות כתב האישום.

ב מצדו, אישר כי אכן היה חתנה של ר, ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה בהליכי גירושין מבתה.

ב טען כי הכלבה (להלן: "**הכלבה**" או "**ק**", כשמה של הכלבה) היתה בכלל שייכת לו, על כן - לא גנב אותה מאיש.

ב הודה כי פגש במתלוננת באותו גן ציבורי. כמו כן אישר כי המתין לכלבה ליד רכבו כדי שתגיע אליו, ופתח לה את דלת הרכב. עוד אישר, כי ככל הנראה ררצה אחרי הכלבה לכיוון רכבו.

ב כפר בשאר עובדות כתב האישום, וטען כי לא תקף כלל את ר.

4. יצוין כבר עתה, כי בישיבת יום 29.11.16 - במהלך שלב ההוכחות ובתום פרשת התביעה - "עצר" דוידוביץ, נמלך בדעתו וחזר בו מכפירתו, או אז הורשע על פי הודאתו, בעבירה של תקיפה סתם, בלבד; הצדדים הגיעו להסדר דיוני בעניינו, לפיו הודה דוידוביץ בעובדות כתב אישום מתוקן, והופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר.

5. עוד יתואר, כי ביום 15.12.16 חזרה בה התביעה מהאשמתה את ב בעבירה של גניבה, מן הסתם - נוכח סימן השאלה ביחס לבעלות ה"פורמאלית" על הכלבה ק.

פרשת התביעה

עד תביעה 1 - רס"ר אבישב

6. בדיון ביום 16.11.16 העיד רס"ר טל אבישב. תחת חקירתו הראשית הוגשו בהסכמה הודעתו השנייה של ב מיום 3.6.13 בשעה 18:32 אותה גבה (ת/1), וקובץ מזכרים הקשורים באיתורה של עדת הראיה לאירוע, העדה ג'רסי (ת/2).

מת/2 עולה כי רס"ר אבישב ניסה לאתר את העדה ג'רסי בין הימים 9.4.14 ועד 20.4.14, ללא הצלחה.

עדת תביעה 2 - גב' שירלי מוספי

7. עדת התביעה השניה היתה השוטרת שירלי מוספי.

מוספי אישרה, במסגרת חקירתה הראשית, כי גבתה את עדות ר במהלכה כתבה "הערת חוקרת", לפיה - "אני מבחינה בדם עם שפשוף בכתף ימין של הנחקרת ובדם עם חבלה הנראית כשפשוף בגב בין המרפק לכף היד... ר מתלוננת על כאבים במהלך העדות ומוסרת שקיבלה טיפול רפואי, אני מבהירה למתלוננת שבמידה ומקבלת טיפול רפואי שתעביר אלינו את המסמכים בהקדם האפשרי".

חקירת החשוד דוידוביץ, מיום 1.6.13, אותה גבתה העדה, הוגשה בהסכמה (סומנה ת/3).

8. במענה לשאלות סנגורו של ב, עו"ד יוסף פרידמן, הדגישה השוטרת מוספי בשנית, כי בעדותה קשרה ר את **שני הנאשמים** לתקיפה. לשאלה מדוע לא בוצע עימות בין דוידוביץ למתלוננת, השיבה העדה כי ר חשה ברע לאחר מתן עדותה, וביקשה טיפול רפואי. מוספי הסבירה כי היתה אז חוקרת תורנית, בלבד, והיא לא המשיכה ללוות את החקירה מעבר לכך.

עדת תביעה 3 - גב' א ר

9. עדת התביעה הבאה היתה המתלוננת, א ר. במסגרת חקירתה הנגדית הוגשה הודעתה במשטרה, לבק ההגנה, וסומנה נ/3. המסמכים הרפואיים אודות הטיפול בר אף הם הוגשו וסומנו ת/5, ת/6.

מנ/3 עולה, כי ר מסרה את עדותה במשטרה ביום 31.5.13 בשעה 23:20. לטענתה, באותו היום, בסביבות השעה 21:30 יצאה עם הכלבה של בתה לטיול בגן ציבורי מאחורי ביתה, כאשר הבחינה בחבר של חתנה, דוידוביץ, מסתובב סביבה על אופניו, כשלצדו כלבתו, שהיתה משוחררת, אשר נבחה על כלבתה שלה, ק. דוידוביץ פנה אל ר, ואמר לה "אל תפחדי היא לא תעשה כלום הכלבה שלי".

בהמשך העידה ר כי -

"הוא התכופך ירד מהאופניים שלו התכופך לכלבה שלי וכאילו ליטף אותה ואז שחרר לה את הרצועה מהצוואר ואז הסתכלתי על הפנים שלו וזיהיתי אותו ואמרתי לו דורון מה אתה עושה, ואז באתי לתפוס את הכלבה היא עוד עמדה במקום והוא העיף אותי עם הידיים שלו הוא לקח אותי וזרק אותי לכיוון הרצפה בחול ואז החתן שלי שהוא חבר שלי ששמו י ל ב היה באותו זמן 5-10 מטר בחנייה של כביש של הרחוב ליד הגינה, זה רחוב ללא מוצא, הוא עמד ליד רכב כחול ישן... לא היה מונע... אני זיהיתי אותו כחתני וגם זיהיתי את קולו כי הוא צעק ק ק הוא קרא לכלבה שתרופ אליו כי החבר שלו שיחרר אותה, זה היה מתואם בין שניהם, כל זאת במרחק ראייה כשאני מבחינה בשניהם והמרחק הוא בערך 5 מטר מחתני. אני רצתי לכלבה בשביל לתפוס אותה כי היא היתה ללא חגורה ואז חתני העיף אותי בעט בי וגרר אותי על הכביש שיש עדי ראייה במקום שתי נשים וגבר, אני חושבת שהשוטרים לקחו את פרטיהם, הם היו אנשים עם ילדים...אני בכל זאת ניסיתי להיאחז בכלבה ועוד פעם הוא חבט בי בידיים שלו עם המרפק שלו יש לי פציעה בכתף ימין וגם שפשוף עם דימום בגב יד ימין (הערת חוקרת - אני מבחינה בדם עם שפשוף בכתף ימין של הנחקרת ובדם עם חבלה הנראית כשפשוף בגב בין המרפק לכף היד) יש לי כאבים בכל צד ימין הוא גרר אותי וחבט בי אז כל המקום כואב לי גם הברך כל צד ימין. הוא נכנס לאוטו הוא הצליח לגנוב את הכלבה מהיד שלי ואז אני הכנסתי את גופי איפה שההגה הוא הצליח לחטוף אותה בכוח ממני אחרי שחבט והשכיב אותי על הרצפה אני התרוממתי כדי לתפוס אותה, ושוב חבט בי והעיף אותי ונסע ברכב הכחול... אני הרגשתי לא טוב אחד השכנים... הביא לי מים... אחת הנשים שהייתה עדה לאירוע ואיני יודעת את פרטיה הזמינה משטרה, משטרה הגיעה ומסרתי לה מה שהיה, אני הרגשתי לא טוב, והגעתי למשטרה לאחר שהתלבשתי."

(הערה: ההדגשות לעיל שלי - ש.ב.; כל הדגשה, מכאן ואילך, בהכרעת הדין, היא שלי).

בהמשך תיארה ר בקצרה, בשנית, את מעשיו של ב-

"... ואז אני ראיתי שי קרא לה רצתי לכיוון שלה תפסתי אותה כי היא לא רצתה ללכת אליו ואז הוא החל בועט בי וחובט בי והעיף אותי על הרצפה וגרר אותי על הרצפה."

ר מסרה כי ב בעט ברגליה ותקפה עם מרפקיו, גרר אותה על הרצפה והעיף אותה.

לשאלה מה עשתה בתגובה, ענתה ר כי תפסה את כלבתה, לא רצתה לשחרר אותה, ובתגובה לכך ב העיף אותה בכוח ולקח את הכלבה מידיה, גלגל אותה, ואז הכלבה הוכנסה על ידו לרכבו; בהמשך שללה ר כי החליפה דברים עם ב במהלך האירוע.

ר מסרה כי הרקע לאירוע הוא סכסוך גירושין בין ב לבתה.

10. מת/5 עולה כי ר נבדקה ביום 1.6.13 בשעה 01:15 במרכז הרפואי תל אביב ע"ש סורסקי. מגיליון הטיפול עולה, בין היתר, כי **קיימת רגישות במישוש צלעות קדמיות עליונות**, שפשוף באמה ימין ושפשוף בכתף ימין. **צילום מכוון צלעות ימין - "ללא עדות לחזה אוויר או ממצא גרמי"**.

11. ת/6 הוא מכתב מיום 24.8.13 - כמעט שלושה חודשים לאחר קרות האירוע - מאת ד"ר אביטל מיכאלה, מומחה לרדיולוגיה אבחנתית, ממוען אל ד"ר ענב נוף בקופת חולים מכבי. מן המכתב עולה, כי בדיקה נוספת נערכה לר ביום 22.8.13 ולפיה, בין היתר, נצפו **"שברים בצלעות קדמיות ימיניות"**. במסמך נוסף שצורף למכתב, מיום 25.8.13, ככל הנראה מאת ד"ר נוף, צוין, בין היתר, **"שברים בצלעות קדמיות מימין- היתה חבלה לצלעות במאי"**.

בא כוחו של ב ציין, במעמד הגשת המסמכים הרפואיים, כי השגותיו לגביהם יימסרו במסגרת חקירתה הנגדית של ר, ובסיכומים.

12. בחקירתה הראשית בבית המשפט תיארה ר את האירוע כך:

"הבת שלי לא היתה בבית, היא הלכה עם כלתי, זה היה ערב רווקות, היא הלכה איתה ואני נשארתי לבד בבית. היא ביקשה ממני לקחת את הילד, סליחה - את הכלבה שלה, שמה ק, ירדתי איתה מאחורי הבית שלי יש גינה של ילדים קטנים שמשחקים ויש ספסלים. כשהגעתי לשם דורון הגיע לקראתי הוא היה עם אופניים והכלב שלו על ידו, לא יודעת איזה סוג הכלב שלו, הוא לא גדול, קטן בינוני, הוא רכב על האופניים ובא אלי לקראתי ואני אחזתי בה בחגורה. אני לא ראיתי אותו, הוא בא לקראתי זה היה בתשע וחצי בערב, הכלבה שלו נבחה על הכלבה שלי ואני לטפתי אותה והייתי עם הראש למטה. אמר לי אל תדאגי, הן רק משחקות ביניהן. הוא ירד מהאופניים וליטף את הכלבה שלי ופתח לה את החגורה מהצוואר. הרמתי את הראש וזיהיתי אותו אמרתי לו מה אתה עושה, אמר לי אל תדאגי. תפסתי אותה לפני שהיא תברח ומה שהוא עשה הוא פשוט דחף אותי על הרצפה כדי שלא אתפוס אותה. זהו. זה מה שהוא עשה לי. מעבר לגינה יש כביש חד סטרי. י עמד ליד הרכב, שמעתי אותו צועק ק, ק, ק. הוא צועק לכלבה שהיא תרוץ אליו. הרמתי את הראש וראיתי את י עומד ליד הרכב בכביש. רצתי לשם תפסתי את הכלבה כי שני הכלבים שחקו ביחד, כי י קרא לק הכלב של דורון הצטרף והגיעו אליו. אני רצתי לתפוס את הכלבה, י לקח אותי ניער אותי וזרק אותי על הרצפה וגרר אותי על הכביש. אני התעקתי מאוד לתפוס את הכלבה כי אני יודעת שהיא מאוד יקרה לבת שלי. הכלבה היתה על ידו. אני הגעתי לכלבה. הוא רצה את הכלבה. זו היתה המטרה שלו. לשאלת ביהמ"ש אני מבהירה כי הוא לא התכוון להרביץ לי אלא לקחת את הכלבה. אני תפסתי את הכלבה ביד, נלחמתי לקחת אותה איתי. הוא לא רצה שאקח אותה, אז הוא גרר אותי על הכביש, הוא ניער אותי וזרק אותי על הרצפה ובעט בי וגרר אותי על הכביש. אני קמתי עוד הפעם הוא נלחם בי

ובא עם המרפקים שלו בצלעות שלי. אחרי זה הוא הצליח להתגבר עלי והכניס את הכלבה לאוטו. אני נכנסתי עם חצי גוף למושב הקדמי לקחת את הכלבה והוא שוב העיף אותי על הרצפה ונסע. אני רואה את דורון עומד על האופניים ומסתכל ולא עושה כלום. היו אנשים בגינה שצעקו עליו מה אתם עושים לאישה הזו? אני חושבת שהאנשים שהיו בגינה הזמינו את המשטרה ונתנו עדות. הוא מכיר אותי ואת המשפחה. אתה משתף פעולה איתו? מאוד כעסתי עליו. לא עושים דבר כזה. באה משטרה ולקחו אותי הביתה ושטפו לי את הפצעים, בקשו ממני ללכת לבית החולים. הלכתי לבית החולים נתנו לי זריקת טטנוס, חבשו אותי. היו לי כאבים וקוצר נשימה. עשו לי צילום חזה ולא מצאו כלום. אחרי זה הלכתי לרופאת משפחה עשו לי צילום סי טי ואבחנו שיש לי 3 שברים בצלעות".

לשאלה האם היתה בין בתה לב חלוקת רכוש השיבה ר, כי בתה ויתרה על כל הרכוש, ו"שום דבר לא עניין אותה". לדברי ר: "אמרתי לבת שלי שום דבר לא צריך לעניין אותך. תתגרשי וזהו. כסף בא וכסף הולך..."

13. בא כוח המאשימה הציג בפני ר את ת/4 - החלטה במסגרת ה"ט 657-06-13 **סביחה ואח' נ' ל ב**, מבית משפט לענייני משפחה במחוז תל אביב (כב' השופטת מירה דהן) מיום 2.6.13 (להלן: **"ההחלטה"**).

מדובר בצו הגנה שניתן במעמד צד אחד נגד ב, האוסר עליו, בין היתר, להכנס לדירה בה מתגוררות ר ובתה, או להימצא בקרבתה מרחק של 200 מ'. כמו כן נאסר על ב להטריד את המבקשות בכל דרך ובכל מקום, בין במישרין, ובין בעקיפין.

ביחס להחלטה האמורה מסרה ר לתובע, בתחילה, כי "אינה זוכרת" במה מדובר, ולאחר עיון בהחלטה אמרה כי: **"...אני מעיינת ואני אומרת שלמען האמת אינני זוכרת כבר. הוא היה בא אלינו הביתה מלמטה ושם כל מיני דברים, פחדנו לרדת. היו פעמים שהוא התקשר אני שומע מה אתם מדברים. היינו פוחדים לרדת. הבת שלי היתה פוחדת לרדת. אולי זה צו ההרחקה."**

ההחלטה התקבלה וסומנה ת/4, תוך קביעת בית המשפט כי מזכירות בית המשפט תאפשר לסניגורים המלומדים עיון **בכל** התיק נשוא ההחלטה, ואף נשמרה להם הזכות לשוב ולהעיד את ר, וגם עדים נוספים, ככל שיראו לנכון נוכח החומר שיוצג בפניהם.

הסניגורים לא ביקשו להגיש לבית המשפט כל מסמך נוסף מהתיק נשוא ההחלטה, וכן לא ביקשו להעיד עדים בקשר לכך.

14. בהמשך חקירתה הראשית נתבקשה ר להתייחס לגרסת הנאשמים, לפיה חבלותיה, אם היו, נגרמו כתוצאה מהנפילה כאשר רדפה אחרי כלבתה, והם לא תקפוח כלל; כך השיבה:

ש. לגבי התקיפה - שני הנאשמים טוענים בחקירות שלהם שהם לא נגעו בכ. אפילו לא אצבע. מה תגידי?

ת. הם יכולים לא להאמין לי אבל הייתי בבית החולים באותו לילה והשוטרים המליצו לי ללכת. הם טוענים שהם לא רוצים לראות את התמונות. בגיליון של הבית חולים כתוב למה הגעתי לשם וכתוב איפה הפציעות שלי

ש. יש להם הסבר. הם טוענים שנפלת, רדפת אחרי הכלבה, היה חושך, וכולי. והחבלות אם היו נוצרו מהנפילה. אף אחד מהם לא נגע בכ.

ת. מה שספרתי ... אני נשבעת שזו היתה האמת. הוא דחף אותי והחתן שלי לשעבר ממש גרר אותי ובעט בי במרפקים. זה הכל ממנו ואני לא משקרת

ש. בסופו של יום השופט צריך להחליט או להאמין לגרסה שלך או להאמין להם. מישהו משקר. למה שנאמין לך?

ת. למה שאני אשקר? למה שאלך לבית החולים או להגיש תלונה? זה היה בדיוק 10 ימים לפני החתונה של הבן שלי. אני הלכתי לחתונה ושמעו עלי מייק אפ שלא יראו את הפצעים. למה? אני סתם אשקר?"

בהמשך העידה עוד ר כי:

"...היו ימים של בכי, הייתי לפני חתונה (של בנה - ש.ב.) בקושי יכולתי לזוז. כאבים בצלעות. אני לא יכולתי לזוז, הלכתי לעבודה בקושי התביישתי לספר בעבודה שהחתן שלי הרביץ לי. שאלו אותי איך זה קרה אמרתי שהלכתי לזרוק זבל והתחלתי..."

לשאלת בית המשפט האם היתה כאן תחבולה לחטוף את ק, הכלבה, השיבה: "חד משמעית". עוד לשאלת בית המשפט, האם קדם לאירוע דבר מה, השיבה ר כי היה ויכוח בין ב לבין בתה; לדבריה:

"ביניהם היה ריב על ק, היא רצתה אותה והוא רצה לגדל אותה. הוא לא רצה לתת אותה. והיא מאוד אוהבת אותה והיא טפלה בה. אני לא אוהבת כלבים, אין לי שום דבר נגדם. יש לי פחד מהם. אבל כשהיא אמרה לי אני מביאה את ק הביתה נאלצתי לקבל את זה. נרתעתי אבל אמרתי בעל כורחי כי זו הבת שלי. לאט לאט למדתי לטייל איתה וחבבתי את הכלבה. אני לא צריכה את הכלבה, הבת שלי צריכה את הכלבה. עכשיו היא אצלו. באותו יום שהוא היכה אותי לא ראיתי את הכלבה, גם הבת שלי לא ראתה. אני לא יודעת מה המשטרה עשתה."

15. בחקירתה הנגדית לבא כוח הנאשם 1, נשאלה ר כיצד ייתכן שמתעודת חדר המיון (ת/5) עולה כי לא

נגרמו לה שברים, ואולם לאחר חודשיים וחצי מהאירוע יש עדות לשברים (ת/6); כך השיבה:

ת. תסתכל בטופס בית החולים. גם ביום שהייתי בבית החולים הם כתבו שיש רגישות בצלעות. אמרתי קודם שעשו לי צילום חזה ולא מצאו שום דבר ועדיין היו לי כאבים. הלכתי לרופאת משפחה והיא הפנתה אותי לסי טי, רצו לראות כמה דברים ואז כתבו שיש לי שברים בצלעות. לפני כן לא היה לי דבר כזה.

ש. משהו פה לא הגיוני. חודשיים את עם שבר בצלעות ולא עשית צילום?

ת. אענה לך למה. 10 ימים לאחר מכן הבן שלי התחתן, ואני סבלתי מכאבים לא יכולתי להתהפך במיטה עד שהלכתי לרופא ועלו על זה שיש לי שברים בצלעות, בסי טי.

ש. אם אראה את הסרט של החתונה אני אראה אותך רוקדת?

ת. כן, אני צריכה לשמוח בחתונה. לקחתי כדורים להרגעה והלכתי. יש לי רק שני ילדים."

בהמשך חקירתה הנגדית הדגישה ר, כי לא אמרה שבגלל דוידוביץ היו לה דימומים בידיים, וכי "מי שתקף אותי פיזית מכות זה י (ב)"; ובהמשך -

"... אני שוב אומרת, הוא (דוידוביץ - ש.ב.) רק דחף אותי על הרצפה, ממנו אני לא יודעת אם היתה לי חבלה כשהוא הפיל אותי אבל ישר קמתי עם כל הכוח שלי ורצתי..."

16. עדת הראיה ג'רסי, שעדותה תפורט בהמשך, מסרה למשטרה, בין היתר, כי ר לא סבלה מתקיפה חמורה, בוודאי לא כפי שתיארה; בחקירתה הנגדית עומתה ר עם עדות זו, והיא שללה את דבריה של העדה ג'רסי. לשאלה האם ג'רסי משקרת השיבה: "אולי זה מה שהיא ראתה לקראת הסוף כשהכלבה היתה בפנים" (מזכר של השוטר נאור הרוש הוגש וסומן נ/2).

ר תארה, לשאלות הסניגור, פעם נוספת את אשר אירע באירוע נשוא כתב האישום, והדגישה כי "כל המלחמה היתה בחוץ. רק אחרי שהוא הכה אותי הוא הצליח להכנס לאוטו עם הכלבה. ואז הכנסתי את הראש לקחת אותה אבל לפני כן הכל היה על הכביש" (ראו תיאור בפרוטוקול מיום 16.11.16, בעמ' 32-33).

בא כוחו של ב שאל את ר בקשר לחבלה בצלעות:

ש. לא פנית לבדיקות משך אותם 3 חודשים או שיש בדיקות שאנו לא יודעים עליהם?

ת. יש לי כאבים, הלכתי לרופאת משפחה.

ש. אבל את הבדיקה עשו לך אחרי 3 חודשים?

ת. בשביל לעשות אמ אר אי זה יותר מחודשיים עד שאתה מקבל תור. אני במכבי ולא נותנים לך מיד

ש. מתי היתה ההפניה לסי טי?

ת. יש את התאריכים. יש לי עוד מסמכים רפואיים בבית. יש לי תאריכים מדויקים. "

בשלהי עדותה, השיבה ר לשאלת בית המשפט:

"לשאלת בית המשפט:

ש. עברו 3.5 שנים ואתם לא בקשר. אם חלילה יורשעו הנאשמים את חושבת שיש להחמיר איתם?

ת. אני לא רוצה לעשות להם רע ולא ניפחתי שום דבר. אני לא רוצה לראות אותו ולא לדבר איתו אבל את העונש שלו מגיע לו. אני עברתי סבל מאוד קשה, בכי ועוגמת נפש כזאת, אני לא יכולה לתאר מה עברנו. וזה כאבים בצלעות והייתי צריכה ללכת לעבודה יום עם הכאבים. אני לא רוצה להרוס להם את החיים. אבל הם צריכים לקבל את העונש שמגיע להם. שני הבחורים היו אצלי בבית והם מכירים טוב את המשפחה שלי. "

17. בסיום ישיבת יום 16.11.16 הוגשו ת/7- ת/10 בהסכמה.

ת/7 עניינו קובץ מזכרים מאת השוטר נאור הרוש, בו מתוארות שיחותיו עם העדה תמר ג'רסי, במסגרתן הוא מזמנה לעדות בתחנת המשטרה.

ת/8 - דו"ח פעולה מאת רס"ל דדוש רפאל, מיום 31.5.13 בשעה 21:46, במסגרתו תיעד את שיחתו הראשונית עם ר בהגיעו למקום האירוע.

מדו"ח זה עולה, כי נתקבלה קריאה בשעה 21:43, לפיה מדווח על גבר שמכה אישה ליד גן שעשועים ומנסה לגנוב לה את הכלב. על פי דו"ח הפעולה, אותה אישה בוכייה חבולה בכתפה, ושמה א.ר. האחרונה מסרה כי "בעלה של בתה אשר יש לו צו הרחקה ממנה, י.ב, הגיע יחד עם חבר בשם דורון עג'מי (דוידוביץ) למקום, השניים לקחו ממנה את הכלב המשותף לבתה ולו בשם ק, הוא דחף אותה וגרר אותה על הרצפה, ותוך כדי נחבלה בכתף... במקום היו עדים לאירוע פרטיהם תמר ג'רסי...".

ת/9 עניינה הודעתו הראשונה במשטרה של ב, שנגבתה ביום 3.6.13 בשעה 17:36, על ידי רס"ל יצחק אורנשטיין.

ת/10 - קובץ מזכרים מאת רס"ל יצחק אורנשטיין, ביניהם מזכר מיום 2.6.13 ממנו עולה כי מבוקש לצאת ולנסות לאתר את החשוד י ב אשר נמצא בבריחה, ומזכר מיום 3.6.13 ממנו עולה כי נוכח התעכבותה של הסניגורית למעלה משעה, החלה חקירתו של ב, כאשר שוחח עימה טרם החקירה בטלפון.

עדת תביעה 4 - גב' תמר ג'רסי

18. בישיבת יום 29.11.16 העידה גב' תמר ג'רסי - מי שאין חולק כי היתה עדה לאירוע - בבית המשפט. בסיום עדותה של הגב' ג'רסי, הוגשו, בהסכמה, מזכרים מאת השוטרת מאיה וינקלר מיום 1.4.14 ומיום 2.4.14, המתעדים שיחותיה עם העדה - סומנו ת/11.

כאמור לעיל, מזכר של השוטרת נאווה הרוש המתעד את שיחה עם תמר, הוגש וסומן ב/2.

מהמזכר עולה כי ביום 3.3.14 התקשרה הרוש לתמר ושאלה אותה האם היא זוכרת את האירוע. תמר ענתה לה שהיא "לא כל כך זוכרת", מפאת חלוף הזמן. עם זאת, הוסיפה האחרונה:

"...זוכרת שהיו שני אנשים, האחד היה עם אופניים ושיער קוקו והשני היה ליד רכב, חושבת בצבע אדום... מישו מהשנים קרא לכלב להיכנס לרכב ולאחר שהכלב נכנס לרכב, הגיעה אישה אחת וניסתה לפתוח את דלת הרכב אולי כדי להוציא את הכלב, והחשוד השני, גבוה וקירח ניסה למנוע ממנה לפתוח את דלת הרכב, לא הבחינה אם ניסה להפיל אותה בכוונה, לאחר מכן האישה נפלה והחלה לצעוק "להזמין משטרה, מרביץ לי" מסרה שזה מה שהיא זוכרת כי זה היה מזמן".

מת/11, המתאר כאמור את שיחת המשטרה עם הגב' ג'רסי, מיום 1.4.14, עולה כי ג'רסי שללה בכלל שהתקשרה למשטרה כמדווחת על האירוע, והיא איננה יודעת כיצד מספר הפלאפון שלה מופיע בפרטי "מודיע". עם זאת, לדברי ג'רסי, היא אכן היתה באותו ערב בגן השעשועים עם גיסתה ובעלה, וכולם ראו את האירוע. ג'רסי סיפרה, וכך נרשם על ידי השוטר:

"ראו את הכלב רץ לעבר הרכב, והגב' רדפה אחרי הכלב, ליד הרכב היה מאבק. החשוד הזין את הגב' שלא תיקח את הכלב, דחף אותה משך אותה. תוך כדי המאבק הגב' נפלה על הרצפה. לדבריה לא היתה תקיפה חמורה והגב' לא סבלה מאלימות כפי שתארה - בוקסים, גרירה, וכו'. הסבירה כי היא היתה אישה מוכה ו"הכניסה" את בעלה לשנתיים, היא "בעד"

מסירת עדות במקרים שרואה בהם צורך, אך טוענת שכאן לא מדובר היה במקרה מהסוג הזה. לטעמה, הגב' היתה חזקה, צעקה, ו"השיבה" לו, לחשוד. ברגע שהכלבה נכנסה לרכב והסתיים "המאבק" החשוד נסע. ביקי שתשלח מחר פקס עם הדברים הללו שנאמרו לי, השיבה בחיוב, שתעשה כן בבוקר. ובהמשך, בשעות הצהריים אף תוכל לגשת לתחנת חדרה למסור עדות".

ממזכר מיום 2.4.14 עולה כי בשיחה נוספת של השוטרת מאיה וינקלר עם הגב' ג'רסי, האחרונה מסרה שאין לה זמן ללכת למשטרה, והיא איבדה כבר סבלנות לכל הסיפור הזה, ולא רצתה לתת פרטי גירסתה. השוטרת וינקלר ביקשה בשנית כי תשלח פקס עם תיאור האירוע, וג'רסי הבטיחה לעשות כן. כמו כן, מבדיקה במערכת "אדם" מי שנכח באירוע עוד, היא מזל ג'רסי - והוצאו פרטיה מהמערכת.

19. בבית המשפט, העדה תמר ג'רסי השיבה לשאלות התובע במסגרת חקירתה הראשית, ולשאלה האם היא זוכרת את האירוע ענתה - "ככה", וסיפרה את שזכרה, לאחר שהדגישה כי לא רצתה להגיע למסור עדות בבית המשפט, וכי הוכרחה לעשות כן, כדלקמן:

"...אני זוכרת שמישהי קוראת משטרה משטרה, ובחור הכניס כלב לרכב ונסע. בזמן שהוא הכניס היא נפלה, היא נסתה למנוע ממנו לסגור את הדלת. הוא נכנס לרכב, לקח את הכלב ונסע. ואז היא ספרה לנו שהוא החתן שלה ובלה בלה בלה. היא ספרה שהוא החתן שלה והוא לקח להם את הכלב.

...

אני חושבת שהוא שרק לכלב והכלב רץ אליו. היא קראה לכלב, עכשיו נזכרתי, הוא שרק לכלב, והכלב רץ אליו. אני ראיתי את זה. ושמעתי אותה צועקת לכלב בשם ממש חזק ואז היא אמרה תעזרו תעזרו לי, משהו כזה, גנבו לי את הכלב".

20. לשאלת התובע, מה היה המקטע הראשון אליו נחשפה, ענתה ג'רסי כי איננה זוכרת, וכי היא זוכרת שב שרק לכלב, והכלב רץ אליו. בהמשך השיבה, כי לפני השריקה, לא הסתכלה על ר.

בהמשך חזרה ג'רסי על כך שהכלב נכנס ישר לאוטו, וכאשר ב ביקש לסגור את הדלת - ניסתה ר למנוע זאת ממנו, ונראה לה שהיא נפלה או נחבטה.

21. כאשר עומתה ג'רסי על ידי התובע עם הדברים שמסרה לשוטרת במסגרת ת/11, השיבה כי היא לא אומרת שהיה "מאבק" ליד הרכב, והציעה כי השוטר שינה את דבריה עם המילים שלו; לדבריה - "אני לא משתמשת במילה מאבק. אני הייתי אומרת הלכו מכות, אולי תקף אותה".

לשאלה מדוע לא סרה אל תחנת המשטרה, חרף פניות מרובות, השיבה ג'רסי כי -

"הוא ביקש ממני להגיע למשטרת חדרה אני חושבת. אני גרה באור עקיבא ויש לי חיים משלי. זה לא כזה מענין אותי. אם הייתי רואה שהוא מכה אותה, בתור מישהי שעברה אלימות נגד נשים, ברור שהייתי עושה עם זה משהו. אבל אני ראיתי ריב על איזה שהוא כלב, לדעתי היא קצת הגזימה בתגובה שלה".

בהמשך עדותה שללה ג'רסי כי היא זו שהתקשרה למשטרה, והציעה כי גיסתה התקשרה. לשאלה מדוע היה צורך להזמין משטרה, נוכח עדותה זו, מסרה כי הגברת צעקה "תעזרו לי הוא לקח לי את הכלב".

ג'רסי שבה ואמרה כי איננה זוכרת מה היה, אולם היא יכולה להגיד בוודאות שהוא (ב) לא בא במטרה לתקוף פיזית את ר:

"לפי מה שאני מבינה. אני לא יודעת לאיזה מטרה הוא בא. אבל לא היה נראה שהוא בא לתקוף אותה. יכול להיות שתוך כדי המאבק על הכלב היא נפלה".

בא כוח המאשימה המשיך ושאל את ג'רסי אם אינה יכולה להגיד בוודאות מדוע ר נפלה, וזו השיבה -

"לא, אני יכולה להגיד בדיוק. אני יכולה להגיד שהיא ניסתה לפתוח את הדלת אחרי שהכלב כנס מרצונו לרכב, מרצונו הוא קפץ לרכב ומה שאני זוכרת הוא סגר את הדלת. והיא, לא יודעת, לא יודעת. דחף אותה כנראה...".

22. בחקירה הנגדית לבא כוחו של דוידוביץ, אישרה ג'רסי כי לא ראתה כל מגע או אף חילופי דברים בין דוידוביץ לבין ר. כמו כן מסרה ג'רסי, כי ר -

"לא היתה פראיירית. היא היתה אגרסיבית. היא השיבה לו, היא תקפה אותו. אני יודע לזהות אישה חלשה".

לשאלת בית המשפט האם במילה "השיבה" מסתתר דבר מה, ענתה כי היא לא יודעת.

23. בחקירתה הנגדית לסנגור, עו"ד פרידמן, הבהירה ג'רסי כי בניגוד לאמור בנ/2 - לא ראתה שני אנשים במקום. בהמשך אישרה ג'רסי את דבריו של הסניגור, אשר הקריא לה מתוך נ/2, והסכימה עם מסקנתו לפיה הכלב קפץ לתוך הרכב, הנהג היה במושב של ההגה, ניסה לנסוע, ור ניסתה לפתוח את הדלת וב ניסה למנוע זאת, אולי הדף אותה עם הדלת או הידית. לשאלת בית המשפט לפיה מקודם אמרה ג'רסי שהנאשם ב היה מחוץ לרכב,

השיבה - "נראה לי שהוא היה מחוץ לרכב. אני לא זוכרת".

24. בהמשך עצרה ג'רסי, ותמהה, בקול רם, לפרוטוקול: **"יש לי שאלה - באתי להיות עדת תביעה? אני רוצה לדעת"**. בית המשפט הבהיר לעדה שהיא באה לומר את האמת.

בסוף חקירתה הנגדית אישרה ג'רסי כי ראתה את ר נופלת, אך שללה כי ב גרר אותה על הרצפה ו"נתן לה" בעיטות ומרפקים.

25. בסיומה של פרשת התביעה הוגשו, בהסכמה, שלושה מסמכים מיום 1.6.13 מאת מפקח יצחק מלכי, שסומנו ת/12. ענינם ניסיון איתורו של החשוד י ב, ומעצרו של החשוד השני, דוידוביץ.

26. בשלב זה הכריזה התביעה "אלו עדי".

27. כאמור לעיל, לאחר סיומה של פרשת התביעה, הציגו הצדדים הסדר בענינו של הנאשם 1, דוידוביץ, לפיו הורשע האחרון בעבירה של תקיפה סתם והופנה לקבלת תסקיר.

פרשת ההגנה

28. במסגרת פרשת ההגנה, העיד ב להגנתו, וכך עשתה גם אמו, הגב' ה ב.

29. מת/9, חקירתו הראשונה של ב, מיום 3.6.13, עולה כי ב נועץ טלפונית עם עורכת דין, ואף ביקש להמתין להגעתה, ועל כן הופסקה חקירתו עד לאחר התייעצות עימה. במסגרת ת/1, חקירתו מיום 3.6.13, מסר ב את גרסתו לאירוע נושא כתב האישום, כך:

"ביום שישי בערב הגעתי לבקר חבר בשם דורון בהדר יוסף, נפגשנו בלינה כלבים מאחורי בית פרנקפורט, לאחר מספר דקות ראיתי את א (ר) מטיילת עם ק, הכלבה שלי, מה שניתן עדות על כך במשטרת רמת גן... בזמן שהיא הלכה עם הכלבה, הכלבים של דורון שיחקו גם עם ק ואני הלכתי לרכב. ק השתחררה, בזמן המשחק עם הכלבים האחרים, ק איכשהו השתחררה, קראתי לה לבוא אליי, א קפצה על ק בניסיון לתפוס אותה וק פשוט ברחא אליי לאוטו כי אני הבעלים שלה, בזמן הזה א הגיעה לרכב, התחילה לצעוק עליי "היום אתה מת, אל תחזור הביתה, אנחנו יודעים איפה אתה גר, נגמר הסיפור שלך" וניסתה להוציא את ק בכוח מהאוטו. בזמן הזה סגרתי את הדלת האחורית של הרכב, סגרתי את הדלת שלי ונסעתי מהמקום... אצבע לא שמת עליה בזמן שהיא קפצה על ק יכול להיות שהיא נחבלה, היא ניסתה להוציא את ק בכוח מהאוטו, הייתי כבר בתוך האוטו אני לא ירים יד בחיים על אשה, מעלילים עליי עלילות ולכן

חיכיתי לעורך דין על מנת להתייעץ".

לשאלה מה קרה לאחר שק השתחררה, השיב ב כי בתחילה היא "עשתה סיבוב", ולאחר שנוכחה לדעת כי היא "משוחררת" רצה אליו לאחר ששמעה אותו, ונכנסה לרכב דרך הדלת האחורית; כך ב:

"קראתי לק, שלחתי יד אחורה, פתחתי את הדלת מתוך הרכב בכדי שתוכל להיכנס. עוד לפני שנכנסה א ניסתה לתפוס אותה ולא הצליחה וגם אחרי שנכנסה ניסתה למשוך אותה וק התנגדה... אמרתי לה תעזבי את ק היא שלי וא ענתה "אל תחזור הביתה, היום אתה מת אני יודעת איפה אתה גר"... אצבע אחת לא הרמתי על א, ואני מוכן להיבדק על כך בפוליגרף... א מעלילה עלי עלילה ומנסה להרוס אותי, מנסים שאני אסבול ולא אראה שום דבר טוב בחיים, ובקיצור רוצים שאני אמות... אין שום סיכוי שיהיה עד שיגיד שאני גררתי אישה מבוגרת על הכביש, אני עושה כבוד למבוגרים ממני... א לא אישה נורמלית, אני לא יודע מה היא מסוגלת או לא מסוגלת לעשות, אני יכול להגיד שראיתי אותה נופלת היא ניסתה לתפוס את ק ומעבר לזה לא נגעתי... לא הרבצתי לא. היא קיבלה מכה מהדלת של האוטו אולי. אני בחיים לא ירים יד על מישהו יותר מבוגר ממני..."

30. בחקירתו הראשית בבית המשפט השיב ב לשאלת הסניגור אודות האירוע; עוד קודם לכן, תאר מערכת יחסים עכורה עם משפחתה של ר, והכל במסגרת גירושין מכוערים, אשר כללו איומים רבים על משפחתו ועליו.

עוד הוסיף ב, כי רק כשבוע לפני האירוע נגנבה הכלבה ק מביתו שלו; לדבריו:

"... גיליתי את החלון ואת התריס מפורקים, וק לא היתה בבית, הוציאו לי רק את ק. זה שבוע לפני האירוע. נגשתי למשטרה להתלונן ואמרו לי שבגלל שאנו עדיין נשואין כחוק זה סכסוך משפחתי ואין להם מה לדבר על זה, מה גם שק לא היה לה שבב בזמנו. הם אמרו, לא לפתוח תיק ולא תלונה כי אני והיא עדיין נשואים. אם בדירה המשותפת לצורך הענין, היא שוברת את כל הבית מותר לה כי זה של שניכם אז הכלבה היא שלכם. כשתגרושו תשברו את הראש, זה מה שהשוטר אמר לי".

כך העיד ב בקשר לאירוע נשוא כתב האישום:

"...יום שישי בערב אני אוכל אצל ההורים התקשרתי לדורון אמרתי אני רוצה לבוא אליך. אמר לי תקפוץ אלי אחרי ארוחת הערב נטייל עם הכלבים. הגעתי אליו הלכנו לפארק הכלבים בבית פרנקפורט ולאחר כמה דקות אני רואה את א מטיילת עם ק. זה דבר לא הגיוני ולא יכול להיות כי א שונאת את ק ואני מתכוון למילה שונאת. היא לא הרשתה לנו להביא אותה אלינו הביתה, היא לא הרשתה לנו בארוחות שישי, תמיד ק בבית שלכם, כך שזה היה לי מאוד מוזר, זה היה לי

מאוד מוזר כי קודם כל ק היא כלבת אמסטף מעורבת 30 קילו שהיא מאוד חזקה, וא לא סובלת אותה. לא הבנתי איפה ק נמצאת כל השבוע, לא הבנתי איך היא מרשה שק תהיה שם. זה היה הזוי ברמות שאי אפשר לתאר. אמרתי לדורון משהו מוזר, אני הולך לאוטו. הלכתי לאוטו שלי, האוטו שלי היה במרחק כמה מטרים משם. דורון מתקרב לכלבים וברגע שהם משחקים אני בזמנו ראיתי שק שחקה עם הכלבים השתוללה, כשאני הולך איתה עם קולר, הקולר לא חנוק עליה, הוא פתוח. או שהקולר נשבר כי אלי היא הגיעה בלי קולר, או שהוא נשבר או שהוא נפתח או שדורון פתח, זה לא מענין אותי. אני לא ראיתי את זה, ברגע שראיתי את ק משוחררת נתתי לה כמה שריקות, וצעקתי ק. ברגע שהיא ראתה אותי רצה אלי בשניה. אני עמדתי ליד האוטו מבחוץ, פתחתי את הדלת האחורית. ידעתי שהיא הולכת להגיע כל רגע. א באה לתפוס אותה ונפלה. ברגע שהיא רצה אלי אמרה לי היום אתה מת, אני יודעת איפה אתה גר, נגמר הסיפור שלך. לא במילים- בצעקות. ג'רסי באה ואמרה שהיא צעקה כמו מטורפת. היא אמרה שהיא אישה לא פראיירית. אמרה בצעקות היום אתה מת אל תחזור הביתה. חד משמעית. ברגע שק הגיעה לאוטו היא ממש הגיעה אחריה. באתי לסגור את הדלת, ק היתה בתוך האוטו, א נסתה להוציא אותה. זה ההגה וזה האוטו. אני חצי רגל בפנים וחצי רגל בחוץ. סגרתי את הדלת האחורית. הזזתי את א סגרתי את הדלת שלי, נכנסתי סגרתי את הדלת שלי, דרייב ונסעתי. 9 בערב, יום שישי בערב אנשים בגינה. היא אומרת שכל הדבר הזה היה 10 דקות ואני אומר לך שזה לא היה יותר מ10 שניות. 10 דקות אני גורר אישה על הרצפה ונותן לה מרפקים ואף אחד לא מתערב שזה מטר מהבית שלה? איזה אנטרס יש לי להרים עליה אצבע אחת אם ק בתוך האוטו? הדבר היחיד שענין אותי זה ק. אני ברחתי לרמת גן, לא שרציתי להיות שם. ואני רואה שק לא נמצאת שם? הדבר הכי יקר לי בעולם? להגיד שלא הייתי במקום או לא נמצאתי במקום - ממש לא. איך היא נפלה - אין לי מושג. להגיד שכן הזזתי אותה אני לא אומר שלא, היא היתה חצי בתוך האוטו וצרחת עלי כמו משוגעת. ק כבר אצלי, אני לא צריך מעבר לזה כלום. חנכו אותי בבית לדברים מאוד טובים. ראית את אמא שלי. אני בחיים לא ארים יד לא על אישה מבוגרת ממני. זה שהיא אומרת שהיא שלמה או עשתה דברים בשביל הבת שלה לבריאות. גם אני עשיתי בשבילם מפה ועד הודעה חדשה. ברור שכשנשואים הכל טוב ויפה. למה הגירושין המכוערים ארכו שנה? הם לא הסכימו להרפות ממני. חשבתי שזה לא רלוונטי. הם דרשו ממני 7000 ₪ מזונות כאשר אין לנו ילדים, על טיפולים פסיכולוגיים. הם אמרו לי אתם תשלמו כתובה, אחכ כופר ואחכ קנס. אנחנו לא אנשים כאלה, אמרתי בואי נסיים נתגרש כל אחד לדרכו. אבל גנבו לי אותה מהבית שלי. ק היא שלי. אלפי שקלים הוצאתי על הכלבה הזו."

בסיום חקירתו הראשית הגיש בא כוחו של ב כרטיס וטרינר מהמרכז הרפואי לחיות, ביחס לק, הרשום על שמו - סומן נ/4.

31. בחקירתו הנגדית נשאל ב על ידי התובע באיזו זכות הוא מרים יד על אישה מבוגרת. הנאשם השיב -

"... הדבר היחיד שיגרום לי לצאת משם זה להזיז אותה מהרכב שלי הפרטי כאשר הכלבה שלי

נמצאת בפנים אז אמרתי לעצמי שאולי כך עדיף במקום להיקלע לעימות...

לשאלה באיזה מרחק הזיז אותה, את ר, השיב ב, כי הוא "הדף אותה הצידה", ולאחר מכן לא ראה אם היא נפלה כתוצאה מההדיפה או לא - "יכול להיות שהיא נפלה או לא".

ב השיב עוד ביחס להדיפת ר:

"ש. אבל א עמדה ליד הדלת האחורית

ת. ברגע שהדלת האחורית היתה סגורה היא ניסתה להגיע אלי. ברגע שהדלת האחורית היתה סגורה... כמו שאמרתי, אני עם חצי רגל בפנים, חצי רגל בחוץ, הדפתי אותה, הזזתי אותה, דחפתי אותה, איזה מילה שתרצו להכניס, הזזתי אותה... דחפתי אותה מהרכב, סגרתי אתה דלת שלי ונסעתי מהמקום. היא מתארת שהרבצתי לה...

ש. היא נפלה מהדחיפה?

ת. אני לא ראיתי, אבל אם היא נפלה, וכנראה שכן, אם היא נפלה יקח לה שניה או שתיים או שלוש לקום? אז בשתי שניות האלה דרייב ואני כבר לא שם.

...

אני לא ראיתי אם היא קבלה מכה מהדלת או שברגע שהזזתי אותה ודחפתי אותה היא נפלה. גם אמרתי שלא ראיתי ממה היא נפלה. אתה יכול להגיד לי שאם גררתי אותה על הכביש אף אחד לא ראה ולא שמע?".

32. בהמשך חקירתו הנגדית העיד ב כי משפחתה של ר איימו עליו "נרביץ לך, נשבור לך את הרגליים". בא כוח המאשימה תהה היכן התלונה למשטרה בגין האיומים הנטענים, וב השיב:

"ש. איפה התלונה שלך על זה?

ת. אין לי תלונה על איומים. א' כל, כשהלכתי למשטרה והתלוננתי לא יחסו לזה חשיבות כי אמרו לי שאני בסכסוך משפחתי.

ש. כבוד השופט אמר לך תביא את כל האסמכתאות.

ת. אני לא בדיוק זוכר למה, אולי כן הגשתי אולי לא הגשתי תלונה. כבר ראיתי שקבלת את הרושם עלי וקבלת את הרושם על א. אמרתי ליוסי את אותו הדבר,

כל הדברים שאתה אומר לא רלוונטים. להגיד שעשיתי מה שעשיתי, והיא הגיעה לבית החולים עם שריטות, איך הגיוני שבר בצלעות? איך הגיוני שהיא אומרת שעשר דקות הרבצתי לה?"

בהמשך העיד ב:

"ת. ... אני יכול להביא את ק לפה ולתת לה לנבוח עליך ולראות אם אתה זז אחורה. היא פשוט נרתעה מהנביחה. ברגע שראיתי שאין בעיה שלחתי את היד וסגרתי את הדלת האחורית ואז היא נסתה למשוך אותי, היא היתה בצד איתי.

ש. אז היא תפסה אותך ביד ונסתה למשוך אותך?

ת. לא יודע איפה היא תפסה אותי

ש. שאלת ב.ה. למה שתמשוך אותך?

ת. לא יודע.

ש. זו פעם ראשונה שזה צץ, שהיא נסתה למשוך אותך.

ת. היא נגעה בי. עכשיו היא נגעה.

ש. איך?

ת. עם היד

ש. איפה?

ת. בגוף

ש. איפה?

ת. לא יכול להגיד, זה היה לפני 3.5 שנים. אתה מנסה לתאר את הסיטואציה בצורה אחרת. לכן אני חוזר על מה שאמרתי, זה בדיוק מה שהיה.

ש. אז אחרי שהיא נגעה בך בגוף היא הכניסה את חצי הגוף שלה לתוך תא הנהג, אני שואל איך כאשר היא אמורה להרתע מק?

ת. נכון, אבל היא לא נסתה להוציא את ק שוב.

ש. נסתה להעביר תחנה ברדיו?

ת. אולי. לא יודע."

עדת הגנה 2 - ה ב

33. עדת ההגנה השניה היתה אמו של ב. בפתח דבריה, בחקירתה הראשית, סיפרה אמו של ב כי הליך הגירוש של הזוג היה סוער, ומסרה כי ר אמרה שהיא "לא תרגע" עד שלא תראה את י "נרקב בכלא".

עוד הוסיפה ב בעדותה, כי משפחתה של ר היתה רווית נקם, והם הגיעו לדירתם של הזוג כאשר ב לא היה בבית ו - "הרסו ולקחו דברים בלי הסכמה". בהמשך הסבירה אמו של ב כי היתה הלוואה בבנק אשר הם לא רצו לחלק, והגיעו תביעות נגד בנה, לפיצויים ושכר דירה, והם נאלצו לשכור עורך דין לשם כך; לדבריה - "להתגרש עלה לנו כמה אלפי שקלים".

העדה, הגב' ב, חזרה על כך שהיא שמעה את ר אומרת "אני לא ארגע עד שהוא ירקב בכלא".

בסיום חקירתה הראשית סיכמה ואמרה ב כי "י לא בן אדם שירים יד על אישה. יכול להיות שאני משוחדת בתור אמא אבל הוא גדל עם סבתות, הוא מכבד מאוד אנשים מבוגרים, הוא עובד עם אנשים מבוגרים, הוא לא ראה את זה בבית אף פעם. לא נראה לי בכלל ואני לא מאמינה בשום פנים ואופן שהאירועים התנהלו כפי שא סיפרה".

34. בחקירתה הנגדית על ידי בא כוח המאשימה, התעכב הלה על המשפט ששמעה העדה:

"ש. את אומרת שא אימה שהיא לא תרגע עד שהיא לא תכניס את י בכלא?"

ת. עד שי ירקב בכלא.

ש. באיזה קונוטציה זה היה?

ת. היו אירועים שנפגשנו בשביל לנסות לפתור את הגירושין כי היא התחילה לאיים בתביעות. אז נפגשנו, כל האירועים היו קולניים. זו האמירה שנאמרה באירועים האלה, שלא הצלחנו להגיע לעמק השווה.

ש. מי נכח במפגש?

ת. אני י, אמא שלה.

ש. משהו מוזר פה. י לא ציין את האמירה הזו.

ת. יש מספיק אמירות אחרות ממנה.

ש. אמירה כזו בוטה לא צוינה.

ת. תשאל אותו. לא יודעת. האמירה התרחשה ואני לא חושבת שאתה יכול להאשים אותי בשקר

ש. גם ר שהיתה פה ואת מאוד מעורבת בתיק, לא נשאלה על זה. היא עמדה פה על הדוכן.

ש. התלוננת במשטרה על האמירה הזו, אם אני מתגרש וחמתי היתה אומרת בכזה פורום את האמירה הזו, אני אומר לך שזה הרבה יותר גרוע אם היא היתה אומרת אני ארצח אותך. מספיק תלונה אחת יכולה להרוס חיים של בן אדם. ואת אומרת שזה נאמר בכל המפגשים.

ת. אמרתי שהיא נאמרה, לא אמרתי בכמה מפגשים. קשה לזכור מה היה לפני 3 שנים. אני לא זוכרת כמה פעמים, אני זוכרת פעם אחת בוודאות."

35. גב' ב הוסיפה כי בנה סיפר לה שבני משפחתה של ר נכנסו לדירתו, כאשר לא היה בבית, לקחו "כמעט את הכל", וזרעו הרס בדירה, והשאירו לו רק את שרשרת הזהב של סבא שלו. היא מסרה עוד, כי היא חושבת שב צילם את הדירה לעורך הדין לגירושין, אבל לא זכרה במדויק.

36. לאחר עדותה של אם הנאשם הכריזה ההגנה - "אלו עדיו".

דין והכרעה: על "מבצע ק" שראשיתו תוכנית להשבת כלבה לבעליה וסופו - גלישה לפלילים

37. לאחר ששמעתי את העדויות, עיינתי בהודעות שגבתה המשטרה, בראיות הרפואיות ואחרות, באתי לכלל מסקנה חד משמעית, נעלה מכל ספק סביר, כי הנאשמים טוו תוכנית פשוטה, לפיה דוידוביץ ישחרר את הכלבה ק מקולרה, וב מצדו, ימתין לאותו "שחרור", וכאשר הכלבה תשוחרר - יקרא לה, או ישרוק לה, כדרכם של בעלי כלבים, וק מצדה, תשלים את המבצע בריצה קלה אל תוך רכב המילוט, ובא לציון גואל, ושבה ק אל בעליה האהוב והאהוב (להלן: "התוכנית" או "המבצע").

דומה, כי לו היה המבצע נוחל הצלחה, ועובר "חלק", הרי שלא היה נולד התיק דנא, לא היו מתבצעות עבירות פליליות, ולא היה זה אלא עוד פרק עגום במסכת הגירושין בין ב לבין בתה של ר.

דא עקא, שכוח המשימה לא ציפה להתנגדות של "האויב", אישה שחצתה את גיל הששים, ואשר ממילא ומלכתחילה - לא היתה חובבת כלבים גדולה, אדרבא - אין מחלוקת של ממש - שק לא היתה קרובה ללבה, כלל ועיקר. דומני שאין מחלוקת של ממש כי ר עצמה היתה מוותרת, בנקל, על הכלבה ק.

ואולם, במלחמה כמו במלחמה, ובקרב הגירושין המכוער שבין ב לבתה של ר, החליטה האחרונה, שידעה גם ידעה עד כמה אוהבת בתה את הכלבה ק, להשיב מלחמה שעה כלפי מי שהיא ראתה, מצידה, כחוטפיה של ק.

מכאן, קצרה היתה הדרך לגלישת האירוע לפלילים, וזאת - רק מכיוון שגם מתכנני המבצע לא התכוונו להיסוג או להרים ידיים: דוידוביץ לא הסתפק בשחרור ק מקולרה, אלא גם הוסיף דחיפה קטנה כדי לעכב את רזשטיין ובכך לסייע לחברו, ולאפשר לק לברוח מידיה המושטות של ר; ואילו ב, שלקראתו הסתערה ר, ובצדק מבחינתה, לא שקל מחדש את התוכנית, ותחת לסגת לאחור ולהשיב לחמותו את ק, שאיתה יצאה לטיול נעים בשעת ערב, לא בחל בתקיפתה, ולו רק בכדי להימלט מן המקום עם ק. למרבה הצער, הגיעו הדברים לכדי כך שלר נגרמה חבלה חמורה כתוצאה מה"דבקות במטרה" של דוידוביץ וב, כאשר הדגש על האחרון.

זה כל הסיפור. ניסיון, כמעט מעשה קונדס, של בעליו האוהב של כלבה, להשיבה לחיקו, גלש לאלומות מיותרת, כזו שתוצאותיה - גם אם לא התכוון אליהם ב - התדרדרו כדי חבלה חמורה. על כל אלה, להלן.

גרסת המהימנה של ר לעומת גרסאותיו השונות של ב

38. ב כפר באשמה, כאמור, טען כי הכלבה ק היתה שייכת לו, בכלל, וכי האירוע המתואר בכתב האישום - אכן אירע, אולם בשום פנים ואופן הוא לא תקף את ר, אלא אך ניסה (והצליח) להשיב לעצמו את כלבתו האהובה, שנקלעה לסכסוך הגירושין המר שבינו לבין פרודתו דאז.

39. הלכה למעשה, גרסאות המתלוננת ר והנאשם ב - סותרות זו את זו, מתנגשות זו בזו, ולאחר שלב ההוכחות בתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי מן הראוי לאמץ, ללא סייג או היסוס, את גרסתה של ר, תוך דחיית גרסתו של ב.

אומר כבר עתה, כי אין המדובר בתיק של "מילה כנגד מילה", אלא שהעדפת גרסתה של ר נתמכת גם בראיות בכתב, וגם בעדותה של עדת ראייה, שהיתה במקום בעת האירוע.

40. החלטתי לקבל את גרסתה של ר, ולדחות את גרסתו של הנאשם, ב, מן הטעמים הבאים.

41. כבר בראשית הדרך בכלל, ובתחילת ה"מבצע" בפרט - בחר ב ללכת בדרך שאיננה אמת. אין מחלוקת בין הצדדים, כי בערב נעים אחד יצאה ר לטייל עם ק, בסמוך לביתה, ואין מחלוקת כי באותה עת היתה ק בחזקתה. הצדדים גם לא חלוקים על כך שלפתע פגשה ר בדרכה בדוידוביץ, אדם המוכר לה מן השכונה, והלה - בעל כלב בעצמו - התכופף, ליטף את ק, ובהרף עין שיחרר אותה, את הכלבה,

מקולרה, על מנת לאפשר "ברירתה" מר.

ואולם, במסגרת גישתו המתחמקת והבלתי מהימנה של ב, הוא מסר, כבר במשטרה, תיאור שמעמיד בצל, מהרגע הראשון, את מהימנותו: ב סיפר כי ק "השתחררה איכשהו".

סנגורו של ב, אנוס על פי עדותו של ב במשטרה, כמצוטט לעיל, עוד שאל את ר, אם יתכן שבמסגרת התחככות כלביו של דוידוביץ עם ק, שעה שהללו נפגשו בצהלה כלבית הדדית, השתחררה בדרך זו או אחרת ק מקולרה.

גישה מיתממת זו של ב, גישה המנסה להרחיק עצמו מהתוכנית, מאותו "מבצע ק" השקוף שאירע באותו ערב, משקפת את גישתו המיתממת והמתחמקת. היש צורך לומר את הדברים? נער הייתי וגם זקנתי, ובעוד שדווקא ראיתי צדיק או שניים נעזבים, חי נפשי - מעולם לא ראיתי כלב המשחרר עצמו מקולרו (כלב מגזע "הודיני"?), או כזה הנעזר בכלב אחר, על מנת להשתחרר מאותו קולר שעל צווארו.

גישתו המיתממת של ב, כאילו ק השתחררה "איכשהו", כדבריו במשטרה, מלמדת כי כבר בחקירתו הראשונה ניסה להסתיר את התוכנית הפשוטה והשקופה שהגה וביצע בצוותא חדא עם דוידוביץ, ולא בכדי. הואיל וב טען (ואולי במידה של צדק) כי ק היא כלבתו, או למצער - לא פחות כלבתו מאשר כלבתה של פרודתו, הרי שגישתו המתחמקת מלמדת על רצון להרחיק עצמו מן האירוע, נוכח תוצאותיו. הרי יכול היה לומר שבא אל המקום על מנת להשיב לעצמו את כלבתו (או שלפחות הגה תוכנית ספונטנית למראה חמותו השנואה), ובכך היה נוסך אמון בשומע, אולם כאמור, ב שלל - אגב ניסיונו לחמוק מאחריות - כל אמירה של המתלוננת, גם אמיתות שלא יכולה להיות עליהן מחלוקת.

ודוק: היעלה על הדעת שכך סתם, אגב צירוף מקרים נדיר, מגיע פלוני, חבר של ב, הלוא הוא דוידוביץ, ופוגש בדרכו את ר וק מטיילות יחד לתומן, ק "משתחררת איכשהו" מקולרה, ואז - רק אז - במקרה, שורק לה ב, קורא לק, כאשר הוא עומד ליד רכב מילוט, שדלתו פתוחה לרווחה, ממתין לדילוגה של ק פנימה? הייתכן בכלל שמדובר בצירוף מקרים, ולא בתוכנית ברורה ופשוטה, ל"הצלתה" של ק מידי החמות ה"חוטפת"?

מדובר בשאלות רטוריות, לחלוטין. התנערותו של ב מן הדברים, נסיונו להרחיק עצמו מהתוכנית, מאותו מבצע, מעצם קיומו, הם שמספרים סיפור על מהימנותו, או היעדרה, במקרה דנא.

42. לא זו אף זו. במסגרת חקירתו במשטרה, הרחיק עצמו ב מכל מגע פיזי בינו לבין א, והציע כי ר נחבלה כשהיא "קפצה על ק" או שמא "מהדלת של האוטו". ב הוסיף - "הייתי כבר בתוך האוטו, אני לא ירים יד בחיים על אשה" וכן - "אצבע אחת לא הרמתי על א, ואני מוכן להיבדק על כך בפוליגרף".

דא עקא, שבבית המשפט, יצא המרצע מן השק - וב נסוג מהכחשה גורפת זו, והודה כי "הזיז" את א. לדבריו של ב, בעדותו בבית המשפט - " **הדפתי אותה, הזזתי אותה, דחפתי אותה, איזה מילה שתמצאו להכניס, הזזתי אותה... דחפתי אותה מהרכב, סגרתי את הדלת שלי ונסעתי מהמקום...**".

אף הסניגור, בסיכומיו, לא טען, בשונה מגרסתו הראשונית של ב, כי לא היה כל מגע בין ב לר, אלא שהוא ביקש מבית המשפט להורות על זיכוי תוך שטען כי "מותר" היה לב לתקוף את א, משום שהכניסה חלק מגופה לרכבו של הראשון; כך הסניגור בסיכומיו - **"לצורך הענין הנאשם הדף אותה ואני מוכן לקבל שזה לא היה בשיא העדינות"**.

הנה כי כן, גרסתו המתפתחת של ב לא יכולה לעמוד, היא איננה מתיישבת עם ההיגיון, והיא אף אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו שלו, אותה מסר בתחנת המשטרה.

43. טעם נוסף לכך שמצאתי לנכון לאמץ את גרסתה של ר לאירוע, ולדחות - מכל וכל - את גרסתו של ב, נעוצה בכך שכפי שעולה מהפרוטוקול, הרי שבתום עדותה המרשימה, הנוגעת ללב, של ר, שיקף בית המשפט להגנה את התרשמותו האמורה מן המתלוננת.

למותר לציין, כי הדברים נעשו בזהירות הראויה (אולם אגב התייחסות לכך שקשה לקבל את צירוף המקרים ביחס לתוכנית שתוארה לעיל), תוך שבית המשפט מבהיר כי עוד טרם שמע את הנאשם, שייתכן ואף הוא יעיד, בדיון הבא, כהלכה.

בתום אותה הישיבה, מיד לאחר שמיעת המתלוננת, סיפר ב - את מה שיספר בהמשך גם על דוכן העדים - על שבעת מדורי הגהינום שהעבירוהו בני משפחת ר, גם הבת, פרודתו דאז, וגם אמה, המתלוננת ר, בין היתר. ב סיפר על כך שפרצו לביתו, גנבו משם את ק, מי שהבהיר שהיא יקרה לו מאוד; עוד סיפר ב כי מטעם הר פרצו לביתו, ככל הנראה בהזדמנות נוספת, למיטב ההבנה, לקחו הכל (כמעט), ולא הותירו אבן על אבן בדירתו; כן סיפר על איומים שונים ועל דרישות מופרכות לתשלומי מזונות וכיוצא באלה עניינים (אימו אף סיפרה על תביעות), כאשר לבני הזוג לא היו ילדים.

עודדתי, איפוא, את ב לבוא, במסגרת פרשת ההגנה, ולהציג בדיון הבא תמונות על הדירה שנחרבה, תלונות למשטרה על פריצה ו/או איומים, מסמכים המלמדים על כך שהר אכן ירדו לחייו גם במישור הכלכלי, כדבריו, להביא עדים שיתמכו בגישתו זו, והכל - לשווא.

תחת זאת, קונן ב, במסגרת חקירתו הנגדית (במענה לשאלת התובע מדוע לא הביא דבר וחצי דבר עמו, על מנת לתמוך בגישתו, כמצוטט לעיל), על כך כי היה נדמה לו שבית המשפט התרשם לטובה מר, וכי על כן מדובר - לגבי דידו - במעין משחק אבוד.

צר לי על גישתו זו של ב. בית המשפט מודע לכך שאין הוא קורא כליות ולב. לפיכך, טובה תמונה אחת של דירה שחירבו אותה לכאורה הר, כטענת ב, מטענות בעלמא, הנישאות מעל דוכן העדים; משכנעת הרבה יותר תלונה שהוגשה במשטרה על איומים קשים שהשמיעו הר או מי מהם כלפי ב, כנטען על ידו, מאשר טרוניות ומענות, מה עוד שכבושות המה.

44. אגב, התנהלות זו, של ב, אפיינה גם את עדת ההגנה הנוספת, הלוא היא אמו. האחרונה מסרה, כי שמעה, לא פעם, את המתלוננת ר מאיימת כי לא תנום ולא תישן עד אשר יירקב בנה, הנאשם, מאחורי סורג ובריח.

מתי נאמרו הדברים? אגב מה? - לא נמסר. אך למעלה מכך: ההגנה אפילו לא הטיחה בר את ה"איומים" שאיימה על ב, על מנת לנסות ולעמוד על פשרם, ולו בעת עדותה בפני בית המשפט.

45. שורה תחתונה אפוא, שגם הנאשם, וגם אמו, בכל הכבוד (התרשמתי מאוד מהגב' ב עצמה, ואיני מקל ראש במצב הבלתי נעים שבו היא ניצבת על דוכן הנאשמים, מגוננת על בנה) - טוענים טענות, לא קלות כלל ועיקר, אולם אף לא אחת מן הטענות לא אומתה, לא בוססה, ולו במעט, ועל כן - אין בידי לקבלן.

46. מאידך גיסא, עדותה של המתלוננת ר, היתה קוהרנטית, נטולת דרמה מיותרת, הגיונית ומידתית.

אסביר: ראשית, ר הודתה שהיא עצמה לא ממש אהבה את ק. אמירה כזו, הבאה מפיה של אישה שיצאה במרדף אחרי מי שניסו לקחת את הכלבה מידיה - נוסכת מידה של מהימנות בשומע. רוצה לומר, המתלוננת לא סיפרה כיצד הכלבה היא בבת עינה ממש, אלא נהפוך הוא - דומה היה כי היתה נפרדת ממנה בשמחה, לולא חשיבות הכלבה לבתה, .

שנית, ר הותקפה, לאו דווקא בצורה עדינה, בעיקר על ידי בא כוחו של דוידוביץ, אודות מצבה הרפואי, תוך גלישה לפרטיותה, כאשר הוטח בפניה כי הפגיעות שניכרו בה קשורות למחלה המטולוגית ממנה היא סובלת, בין היתר.

ר הדפה את הטענות, ובהמשך - אגב קרב משפטי עקוב מדם - בין הצדדים, בשאלת קיומה של חבלה חמורה, לא רק שלא התחמקה מלתת מענה לכל שאלה, בכל ענין רפואי המתייחס אליה, אלא שבהמשך, בתום הדיון, מסר התובע הודעה לפיה נוכח הטענה כאילו נפילותיה קשורות למחלה כזו או אחרת (ולא לאירוע) - הסכימה ר לפתוח את תיקה הרפואי בקופת החולים, במלואו, לעיני ההגנה (!).

לטעמי, לא רק התנהלותה של ר באולם ותשובותיה המלאות לשאלות הלא קלות של ההגנה היו אמת, אלא שיותר מכך - פתיחת תיקה הרפואי המלא בפני שני הנאשמים גם יחד, מלמדים על כך שהיא

עומדת מאחורי טענותיה, ואין לה דבר או חצי דבר להסתיר.

התרשמתי עוד מעדותה של ר בבית המשפט, כי היא אינה מונעת מתוך רגשי נקמה, והיא אינה מעוניינת להעצים את האירוע. אדרבא, בית המשפט שאל את ר האם לדעתה יש להחמיר עם הנאשמים, וזו השיבה כי אינה רוצה להרוס את חייהם, והיא אך מבקש לקבלו עונש הולם. אדרבא, עדותה של ר, כבר במשטרה, היתה מדודה, ולא מנופחת של לצורך. כך למשל, אמרה במשטרה, כי ב דחף אותה, "כדי שלא אתפוס אותה" (את ק); היא סיפרה, בגלוי, "אני התעקתי מאד לתפוס את הכלבה", ועוד כי - "הוא לא התכוון להרביץ לי אלא לקחת את הכלבה", ובהמשך הודתה, ללא כחל ושרק - "נלחמתי לקחת אותה איתי". כל האמירות דלעיל, ישירות וישירות, עומדות בניגוד גמור לגירסאותיו המתפתלות והמיתממות של ב.

47. עדותה של ר, בניגוד לגרסתו של ב, אף היתה סדורה ועקבית. הן במשטרה, והן בבית המשפט, חזרה ר על עדותה באופן קוהרנטי וללא סתירות מהותיות, אם בכלל.

זה המקום להזכיר, כי יומיים לאחר האירוע (ביום 2.6.13), נתבקש צו הגנה על ידי ר ובתה, נגד ב, בבית המשפט לענייני משפחה. נוכח חשיבות תוכן הבקשה, לרבות תצהירי המבקשות, לשם גילוי האמת, החלטתי, כאמור, כי מן הראוי להעמיד את תיק בק צו ההגנה, **כולו**, לעיון הצדדים (ואף זאת - בדגש על שמירת זכויות ההגנה, תוך מתן אפשרות למי מהצדדים לטעון בקשר לאמור שם, אם חלילה ימצא שם מסמך המדבר **נגד** ההגנה).

במסגרת סיכומי הצדדים עמדה התביעה על כך כי ר היתה עקבית בגרסתה, ואף חזרה על תיאור המקרה גם בבית המשפט לענייני משפחה, לעיל. מנגד, הביעה ההגנה הסתייגויות מהאמור בתצהירים שצורפו לאותה בקשה. ואולם, חרף זאת, לא ביקשה ההגנה להעמיד את ר לחקירה נגדית נוספת בקשר לכך, ועל כן ממילא אין כל נפקות לטיעונים כאלה ואחרים של ההגנה. חזקה עליה, על ההגנה, כי לו סברה שיש בתיק המשפחה כדי לכרסם במהימנותה של המתלוננת, וספק רב אם הדבר כך, היתה מבקש לחקור את רר בעניין זה.

כל שהצליחה ההגנה להראות, או לטעון, הוא לאי הבנה מסוימת ביחס לנקיבת תאריך התקיפה; לא ארוחב בענין, שכן מדובר, לטעמי, לכל היותר, בטעות קולמוס, ובכל מקרה - ההגנה לא ממש הרחיבה או הסבירה כיצד אותה טעות משרתת אותה, ואין היא מלמדת על כך אינה דוברת אמת.

48. ההגנה אף ביקשה להיתלות בעדותה של הגב' ג'רסי, וטענה כי עדותה היא ראייה אובייקטיבית - חיצונית, המתיישבת יותר עם גרסתו של הנאשם, ב. ברם, עיון מעמיק **בכל דבריה** של הגב' ג'רסי, בבית המשפט ומחוצה לו, מלמד כי רק לכאורה נוטה היא לטובתו ב, ואין זאת אלא "טעות אופטית"; האמת היא, דווקא, שעדותה אך מחזקת את גישתה של התביעה, ואת עדותה של המתלוננת, ר, והיא עולה בקנה אחד עימן.

אסביר: בשיחת טלפון עם השוטרת וינקלר, סיפרה ג'רסי כי ליד הרכב היה מאבק במהלכו דחף ב את ר ומשך אותה, והאחרונה נפלה על הרצפה. בבית המשפט חזרה בה ג'רסי מהאמירה כי היה "מאבק", וטענה שהשוטרת וינקלר שינתה את דבריה. גם אם אני מקבל את דבריה של הגב' ג'רסי, כי המילה "מאבק" היא מילה שהיא אינה נוהגת לומר, ואמירה זו אינה אלא "תרגום" של השוטרת לדבריה שלה - אין בכך ולא כלום; גם אם "תרגמה" השוטרת את דבריה, הרי שניתן ללמוד על מגע פיזי, ולא של חיבה, בין ב לר.

ואף זאת: ג'רסי הדגישה בעדותה בית המשפט, כי "לא היה נראה לה" שב הגיע על מנת לתקוף את ר, ויכול להיות שתוך כדי המאבק על הכלב היא נפלה. גם בכך, בדברים אלו של ג'רסי, אין כדי לסתור את גישת התביעה או את זו של ר: הרי האחרונה עצמה לא טענה כי ב הגיע למקום על מנת לפגוע בה, או בכדי לתקוף אותה. אדרבא, היא שללה זאת, בהגינותה. ר העידה, כי רק אגב הקרב על ק - הסלימו הדברים לכדי כך. העובדה כי ג'רסי העידה על ר כי היא אינה "פראיירית" - אינה משנה כהוא זה, שהרי ר עצמה העידה כי לרגע אחד לא עלה בדעתה להניח לב לעזוב את המקום עם ק, וכך גם נהגה, הלכה למעשה, בזירת האירוע. פשיטא, כי אין דרישה בחוק שלפיה קורבן עבירת אלימות יהיה "פראייר", כלשונה של הגב' ג'רסי. בהחלט מותר, אנושי וטבעי הדבר, להילחם על שלך (במידתיות), ואין לי שמץ של טרזניה כלפי ר, על ש"נלחמה" על מי שראתה באותו הזמן ככלבתה שלה, או לפחות - ככזו השייכת לבתה.

49. עדותה של ג'רסי אינה מסייעת להגנה, גם במובן נוסף. ר הרי מסרה כי לקראת סיום האירוע ב ניסה למנוע ממנה להתקרב אל הרכב ולקחת את ק, ודחף אותה, בדיוק כפי דבריה של העדה ג'רסי.

אכן, ב סיפר (לראשונה) בבית המשפט כי ייתכן שדחף את ר והיא נפלה, ואולם גרסה זו היא גרסתו השנייה, והיא, כאמור, מתפתחת וכבושה. עדותה של ג'רסי סותרת באופן חזיתי את גרסתו הראשונית של ב במשטרה, לפיה לא נגע כלל בר.

50. כיצד, איפוא, ניתן ליישב את גישתה המתנערת של העדה ג'רסי מדבריה למשטרה, ואת העובדה שדווקא ההגנה מבק להסתמך היום על דבריה, בבית המשפט, לפיהם ב לא ממש תקף את ר? ראשית, הסברתי, לעיל, כי בעיקר דבריה של ג'רסי דווקא תמיכה בגרסת ר; ושנית - נראה בעליל כי ג'רסי מאד לא התלהבה, לשון המעטה, גם מסיוע ראשוני לשוטרים שביקשו למסור גרסא (לעיל), ובעיקר לא מכך שלבית המשפט הגיעה כ"עדת תביעה". אדרבא, ג'רסי ממש הזדעזעה מן הרעיון, על כל המשתמע מכך, בשואלה, מפורשות, במהלך חקירתה, את השאלה הבאה: "יש לי שאלה - באתי להיות עדת תביעה? אני רוצה לדעת". גם במהלך עדותה לא הסתירה ג'רסי את הסתייגותה מכך שנתבקשה ליתן עדות, בכלל, ובפרט - לטובת התביעה, שומו שמיים. אם לא די בכך, הרי שג'רסי השיבה על אחת השאלות כך - "... ואז היא ספרה לנו שהוא החתן שלה ובלה בלה בלה". ממש כך. אומר איפוא, כי הרושם מאופן מתן עדותה של ג'רסי בבית המשפט, לא היה לטובה; הדרך בה ניסתה להתרחק מ"תג" של מי שמסייעת לתביעה דווקא - היה משעשע, בנסיבות אחרות, לולא היה עצוב

לראות כיצד אזרחית מן השורה מנסה לנער חוצנה מחובתה האזרחית, רק כדי שלא תזוהה עם המשטרה ו/או התביעה. אני קובע איפוא, כי דבריה של ג'רסי למשטרה, מחוץ לכותלי בית המשפט, מהימנים עלי, ולמעשה - גם בבית המשפט לא ממש סתרה אותם. נכון הוא שהטון של דבריה היה כזה המלמד על שלדעתה ר "הגזימה", אולם העובדות - אם בעדותה הכנה של ר ואם במסמכים הרפואיים - מלמדות אחרת.

51. לאור האמור לעיל, החלטתי לקבל את גרסתה העקבית והמהימנה של רוזשנטיין, ולדחות את גרסאותיו של ב.

החבלות שנגרמו לר

52. תת-פרק זה עוסק בחבלות שנגרמו לר, בעיקרו; אולם, חבלות רשומות אלו, מתועדות כדבעי, מהוות גם ראיה נוספת, אובייקטיבית, התומכת בגרסתה המשכנעת של ר, אל מול גרסתו המיתממת והבלתי מהימנה של ב.

53. כתוצאה מהתקיפה של ב את ר נגרמו לה שפשופים באמה וכתף ימין, ושברים בצלעות 4-5.

ההגנה לא חלקה על עצם קיומן של החבלות, אולם השיגה על ענין הקשר הסיבתי, כדלקמן: "אם נקבל את גיליון בית החולים איכילוב מיום 1.6.13 אני לא חושב שהוכח למעלה מספק סביר שאותן חבלות ושפשופים נעשו דווקא כתוצאה מהנפילה סמוך לרכב של הנאשם, כתוצאה מהדחיפה שלו או כתוצאה מההשלכה הראשונה על הרצפה".

אין בידי לקבל טענה זו של ההגנה. ר העידה בבית המשפט, באופן ברור ומפורש, כי החבלות נגרמו לה כתוצאה מתקיפתו של ב, ולא כתוצאה מדחיפתו של דוידוביץ, ואני נותן אמון בגרסתה. הדברים אף הגיוניים: בעוד שדוידוביץ אך דחף קלות את ר, והפילה ארצה, הוא עשה כן אך ורק לשם השלמת "שחרורה" של ק מידיה, וזו בלבד היתה מטרתו, כעולה מעדותה של ר; מאידך גיסא, המאבק של ב בר היה ארוך יותר, קשה יותר, ואלים הרבה יותר, שכן על פי כל העדויות, של כל הנוגעים בדבר, לרבות זו של ב עצמו, נסוב המאבק על הדיפת הסתערותה של ר, בנסיונה הלגיטימי להחזיר לידיה את ק, ולהוציאה ממכוניתו של ב. העדויות מלמדות על מאבק משמעותי יותר, ארוך יותר, "חזק" יותר, במסגרתו היה על ב לסלק אשה נסערת (וכן, גם חדורת קרב) מדרכו, ממכוניתו, למנוע ממנה הגעה אל ק. במסגרת קרב זה - נהדפה ונפלה ר, ואני מקבל את גרסתה כי נגררה על פני הכביש.

"גרירה" - לא חייבת להיות לאורך מטרים רבים; לצורך הענין, גם "הרחקה" לאורך מטר או שניים, רק בכדי להרחיק את ר מהרכב כדי לאפשר לו לעזוב את המקום, עם ק - גרירה היא.

54. מעבר לכך, מיד לאחר האירוע, סיפרה ר לשוטר דדוש שהגיע למקום, כי ב דחף אותה וגרר אותה על הרצפה ותוך כדי נחבלה בכתף. גם בעדותה במשטרה חזרה ר על כך שהחבלות נגרמו לה כתוצאה ממעשיו של ב, כאשר החוקרת רשמה התרשמותה שהיא "מבחינה בדם עם שפשוף בכתף ימין של הנחקרת ובדם עם חבלה הנראית כשפשוף בגב המרפק לכף היד". ר העידה עוד כי היא חשה בכאבים כתוצאה מכך שנגררה על הרצפה על ידי ב.

ממכתב השחרור מאת בית החולים איכילוב מיום 1.6.13 עולה כי נצפו **רגישות במישוש בצלעות קדמיות עליונות**, שפשוף באמה ימין ושפשוף בכתף ימין.

אני מקבל - בהיעדר כל מניעה או הסבר אחר - את גרסתה של ר גם בנוגע למקורן של החבלות, וקובע כי הן נגרמו כתוצאה ממעשיו של ב.

55. ההגנה טענה, כי מתעורר ספר סביר, לפחות, בקשר למקור החבלה החמורה - השברים בצלעות, ועל כן, למצער, כי יש לקבוע שלא מתקיים הקשר הסיבתי בקשר לחבלות אלה. לשיטת ההגנה, נוכח העובדה כי בטפסי שחרורה של ר מהמיון מיום 1.6.13 (מיד בסמוך לאירוע) עולה כי "אין ממצא" בצילום מכוון לצלעות ימין, ומאידך המסמך הרפואי המצביע על שברים בצלעות ימין הוא מאוחר יותר, רק מיום 24.8.13, הרי שלא ניתן לקשור בין המקרה שאירע ביוני, לבין השברים בצלעותיה של ר, שנמצאו רק באוגוסט.

עוד טוענת ההגנה, כי המדובר במחדל חקירתי של התביעה, שכל שרצתה להוכיח כי השברים בצלעות נגרמו כתוצאה מהאירוע, היה עליה להביא מסמך רפואי התומך בכך.

56. אין בידי לקבל גם טענה זו של ההגנה, ומכמה טעמים. ראשית, כבר במסמך שחרורה של ר מהמיון תועדה רגישות בצלעות, הגם שבצילום **הרנטגן** נקבע כי אין ממצא. שנית, ולא פחות מהותי: ר נחקרה ארוכות בנקודה זו על ידי ההגנה, והסבירה כי לאחר האירוע חשה כאבים בצלעות ופנתה לרופא המשפחה, אשר הפנה אותה לבדיקת "סי טי"; היא הסבירה, כי ההמתנה לבדיקה לקחה מספר שבועות, ועל כן העיכוב בקבלת התוצאות. עוד הוסיפה ר, כי נוכח העובדה שבנה התחתן באותה תקופה, היא חוותה "ימים של בכי" והתקה מאוד בתנועה.

לא זו אף זו, ר נשאלה על ידי ההגנה מתי קיבלה מרופא המשפחה את ההפניה לבדיקת ה "סי טי", והשיבה כי כל המסמכים הרפואיים הרלוונטיים נמצאים בביתה. כאמור לעיל, ר הסכימה להעביר לעיון ההגנה את **כל תיקה הרפואי**, אולם ההגנה לא מצאה בכך שימוש.

ההגנה קבלה בסיכומיה על כך שלא ניתן לדעת את מועד היווצרותם של השברים בצלעות שתועדו

במסמך הרפואי מיום 24.8.13. לדברי ההגנה "לא נכתב אם זה שברים ישנים, הרי שברים לאחר כמה חודשים מתאחים, יותר או פחות אפשר לציין". אזכיר שוב, כי ההגנה נמנעה מלתור אחר תיקה הרפואי של ר, ולא פחות חשוב - לא מצאה לנכון לחקור את עורך המסמך הרפואי בסוגיות אלה.

57. אני מקבל, איפוא, את הסברה הסדור והמנומק של ר, לפיו השברים בצלעותיה נגרמו כתוצאה מתקיפתו של ב. אבהיר עוד, כי העובדה שבצילום הראשוני במיון לא נצפה ממצא בצלעותיה, אינו מעיד כהוא זה על כך שצלעותיה של ר לא נפגעו כתוצאה מהאירוע, הרי פשיטא שהמדובר בבדיקות שונות לחלוטין, ור התלוננה על כאבים בצלעותיה כבר מהרגע הראשון.

רוצה לומר, כי בהחלט מקובל עליי כי - "מה שרואים מכאן לא רואים משם", דהיינו כי בדיקת CT משקפת ומראה פגיעות שבדיקת רנטגן פשוטה איננה מראה. לא זו בלבד שמדובר בהסבר מפורש שמסרה ר, אלא שמדובר בידיעה שיפוטית של ממש. במקרה דנא, לא ניתן לומר כי לא היתה להגנה אפשרות להתמודד עם הסברה זה של ר, או עם היותה של קביעה זו בבחינת ידיעה שיפוטית, שהרי המסמכים הרפואיים היו לפניו, ולא זומנו ולו רופא אחד להיחקר על הממצאים. פשיטא, שההגנה הניחה כי חקירה של מי מהרופאים - לא היתה מסייעת בידה, אלא ההפך. ברי לי, לפחות על פני הדברים, מה היו הרופאים משיבים על ההבדל שבין בדיקת רנטגן לבדיקת CT. פשיטא, שגם ההגנה מכירה אבחנה זו, ועל כן, כאמור - אין לי אלא להניח - לא זומן רופא להיחקר בענין טריוויאלי זה.

58. לא אכחד: שקלתי, ביני לביני, אם לא קיים ספק הפועל לטובת הנאשם ביחס לאותה החבלה החמורה; האם חלוף הזמן בין בדיקת הרנטגן לבדיקת ה CT, כמעט שלושה חודשים, לא צריך שיפעל לטובת ההגנה? שיתיר ספק מסוים בדבר חבלה זו? לאחר שקלא וטריא, החלטתי שאין לכך מקום, ואין כאן ספק **סביר**. לא רק שהתרשמתי מכנותה וממהימנותה של ר, אשר הסבירה על פער הזמנים בין הבדיקות, אלא שכאמור, אל נוכח שאלות ההגנה בנושא זה (שאלות חודרניות ונוקבות) - הסכימה ר להעמיד לרשות ההגנה את כל תיקה הרפואי, מא' ועד ת', ובכך נסתם הגולל, לדעתי, על האפשרות הדחוקה שאולי היה איזה אירוע אחר, מאוחר יותר, במסגרתו נשברו צלעותיה. כל גישה אחרת, הסבר אחר, בהכרח מניח כי ר התלוננה לשווא על כאבים בצלעותיה, בזמן אמיתי, רק כדי "לייצר", מאוחר יותר, צילום המוכיח שברים אלה; היעלה על הדעת כי ר פגעה בעצמה, בצלעותיה, רק כדי להחמיר את פגיעותיה, רק בכדי להשחיר (עוד) את הנאשמים? מופרך הדבר בעיני.

59. עבירת ה"חבלה חמורה" מוגדרת בסעיף 333 לחוק העונשין; סעיף 34 כד לחוק מגדיר מה היא אותה "חבלה חמורה":

"חבלה חמורה" - חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".

במקרה דנא, נגרמו לר שברים בצלעות קדמיות ימניות, שפשופים וכאבים (ת/5, ת/6). כאמור לעיל, ר פירטה בעדותה אודות הכאבים שסבלה כתוצאה מהתקיפה, והשברים שנגרמו לה. חבלה מסוג שברים בצלעות עלולה לגרום לפגיעה קשה בנוחותה של ר, ועל כן לא יכול להיות ספק שהיא נופלת להגדרת "חבלה חמורה".

היסוד הנפשי

60. משדחיתי את גרסאותיו של ב, אני קובע כי לא רק היסוד העובדתי הדרוש לעבירת החבלה החמורה - מתקיים, אלא כך גם היסוד הנפשי. השאלה עולה (ולו רק לכאורה) נוכח קביעתי, לפיה ב רק רצה "לחלץ" את ק, כלבתו האהובה, ולא תכנן, שאף או רצה לתקוף ולחבול בר. בעבירה של חבלה חמורה נדרשת "מחשבה פלילית", כלומר - מודעות לכל רכיבי היסוד העובדתי, כאשר ביחס לתוצאה, די בהלך נפש של פזיזות.

באשר להוכחת המודעות לאפשרות התממשות התוצאה, ניתן להיעזר ב"חזקת המודעות", לפיה אדם המבצע פעולה מודע לתוצאותיה הטבעיות (ראו למשל ע"פ 3834/10 **והבה נ' מדינת ישראל**, פורסם ביום 3.9.12, וההפניות שם).

61. פשיטא בעיני, וכך אני קובע - כי בעת שב דחף-הדף את ר, בחזקה, בעט בה וגרר אותה על הכביש (גם אם למרחק קצרצר, בכדי להרחיקה מהרכב ו/או מהדרך), הכה אותה באמצעות מרפקו, חבט בה והשליכה מרכבו, חזקה עליו, בנסיבות הענין, כי לכל הפחות היה מודע לכך שעלולה להיגרם לר חבלה גופנית, והוא גילה אדישות כי סיכון זה יתממש, ולו רק כדי לחלץ מידיה את הכלבה ק.

במילים פשוטות: מי שתוקף - דוחף - בועט - וגורר הצידה את חמותו, בהכרח מודע לכך שמעשיו עלולים להיות תוצאות מתאימות, אם שריטות, אם מכות יבשות ואם גם צלעות שבורות. די בכך.

סוף דבר

62. אני מרשיע את ב בעבירה של חבלה חמורה, על פי סעיף 333 לחוק העונשין.

ניתנה היום, 23.5.17, במעמד הצדדים.